

fang; men det forekommer mig i alt Fald, at den højtærede Justitsministers Forslag havde den Mangel, at der kan komme og vil komme adskillige Forbrydelser ind derunder, som ikke paa nogen Maade kunne betegnes som Bølleforbrydelser. Ikke alle simple Hug og Slag, givne uden rimelig Anledning, kunne betegnes som Bølleforbrydelser. Det, som karakteriserer en Bølleforbrydelse, er det, som Udvalget fremhæver i den ny § 3, „Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremferd“; alle Overfald af raa og voldsom Karakter kunne karakteriseres som Bølleforbrydelser. Men den højtærede Justitsministers Kriterium medførte, at man som Genstand for offentlig Paatale vilde faa mange Tilfælde, som ikke i og for sig eguede sig til at være Genstand for offentlig Paatale, og som navnlig heller ikke faldt ind under Begrebet: Bølleforbrydelser. Det Moment, vi have fremhævet, er noget, som staar i inderlig Forbindelse netop med Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal være offentlig eller privat Paatale.

Den højtærede Minister dvælede saa atter ved det Punkt, som var Genstand for Diskussion mellem den højtærede Minister og mig ved første Behandling, nemlig hvad Følgen vilde være af, at Paatalemyndighederne greb forfæret med Hensyn til Paatalen. Den højtærede Minister udbillede saa, at det ingenlunde, som jeg den Gang talte om, vilde blive Afvisning, men derimod Frifindelse. Det beror paa, om man vil anlægge Sagen som offentlig Politisag eller som Justitsfog. Er det en offentlig Politisag, hvori der findes, at Sagen ikke burde have været anlagt som offentlig Sag, men at den burde have været privat Paatale undergivet, vilde Domstolene have afvist Sagen, selv om det var en Forbrydelse mod Straffelovens § 200. Hvis det derimod var en Justitsfog, vilde Domstolene rimeligvis bruge den Terminologi: Han „frifindes for offentlig Tiltale“ eller „for Justitiens Tiltale“. Men det er jo kun noget rent formelt, som ikke har ringeste Betydning. Det, jeg derimod paaanteede ved første Behandling, var, at man vilde kunne komme til det Resultat, at selv om der forelaa en strafbar Handling, maatte Sagen ende med en rent formel Dom, og det er ogsaa en rent formel Dom, naar man siger: „frifindes for Justitiens Tiltale“, saaledes at den angrebne vil blive nødt til at begynde forfra under en civil Sag. Det er det, vi have søgt at undgaa og vistnok ogsaa ville undgaa ved Forslaget til en ny § 2.

Med Hensyn til, at vi have taget § 201 med, tror jeg ikke, det er saa ganske uprak-

tisk. Den højtærede Justitsminister mente ganske vist, at enhver Bold, simpel Hug og Slag, mod Forældre nødvendigvis vilde medføre Forbedringshusarbejde, naar det er tilføjet uden rimelig Anledning. Men jeg tror dog ikke, at Domstolene, fordi en Søn eller Datter i Hidsigthed giver sin Fader et lille Rap, uden at han giver Anledning dertil, derfor vil anse vedkommende for kvalificeret til Forbedringshusarbejde.

Jeg skal endnu kun sige et Par Ord om det Spørgsmaal, som ligger mest praktisk for, nemlig Spørgsmaalet, om man skal indføre Bryggestraf i Tvangsarbejdsanstalter. Jeg skal ikke dvæle længe ved, om det er konsekvent eller inkonsekvent, om det ligger inden for eller uden for Rammen, det er jo mere formelle Betragtninger. Det forekommer mig blot, at de Folk, som ville have noget nyt her, ogsaa maa have Bevisbyrden for, at det er rimeligt at indføre det, og det forekommer det os ikke at være, navnlig naar man ser hen til, hvad der foreligger i Udlandets Lovgivning, og særlig ser hen til, hvad fornuftige og sagtyndige Mænd, der have været samlede paa Fængselskongresser, have udtalt. Man vil da se, at hverken den højtærede Justitsminister eller andre have kunnet paavise Nødvendigheden af at gaa til dette ny Middel. Hvis man finder, at det er en rimelig og nødvendig Regel, der findes i Arrestreglementets § 12, og som gaar ud paa, at man kan anvende Bryggestrafpen overalt paa Arresternes Indbaanere, hvad enten det er Baretægtsarrestanter eller Personer, der straffes med simpelt Fængsel, er det jo en anden Sag, og finder man, at den er nødvendig inden for de almindelige Straffeanstalter, Forbedringshus og Tugthus, finder jeg det ogsaa rimeligt, at man siger, at Reglen ogsaa bør overføres paa Tvangsanstalter. Men naar man, som jeg formener, at Bestemmelsen i Arrestreglementets § 12 er en uanstændig Regel, som man aldrig vilde finde paa at give, hvis man nu skulde lovgive, og som man derfor snarest mulig maa se at komme bort fra, saa er der virkelig ingen Grund til at gaa med til nu at udvide en saa urigtig Regel til ogsaa at gælde Tvangsarbejdsanstalter, hvor den hidtil ikke har været gældende. Jeg tror ikke, at den ærede Justitsminister har Ret, naar han siger, at man kan stelne mellem Bryggestraf og anden Straf som direkte Undertrykkelse eller Følge af en Forbrydelse og saa Bryggestraf som et Disciplinærmiddel, navnlig ikke paa den Maade, som Ministeren gjorde, idet han sagde, at det i sidste Tilfælde kun kom an paa at affstrække, medens der i første Tilfælde kan være andre Djemed med Straf-